

Luggu lüks roel sandimašs. Menda läh-
heb innimesse luggu mitto ja mittokord
pahhemaks, kui ta ärrakargab ja pelgus
seisab. Oli tal kü eht pärrispaigal ka
pistut hädda, siis ei olle temma sest ka
wõbral kohhal ilma, ja wahhest lähheb
se ni-ütlematta raskest, et ei jona sedda
wimašs fanda ja enneaegne surm tedda,
kui üht mahhajäetud, ärranelab. Kül
nalg ja külm tapwad wahhest, kü antakse
ka i maasj ta hirmo ja pan'a^{se} liiga tööd
peole, ja ei olle ke e jures kohhiks õigust
nõuda. Ei se õnnetus ep olleš juhtund,
kui olleš paigale jänud.

Wimašs tulles sün tähhele pañna, et
se innimesse kohhus on, allati walwata
ja murret k. nda, et kahjo, õnnetus ja
enneaegne surm, temma eanese sü läbbi ei
tul-

tulle. Isseärraniste siis, kui sa rõmo
pead ja head ja magusat maitset, siis
ära olle seäse sarnane, kes rõmustades
lendas, ja ei pannud küünla wistest
tähhele. Ärra minne tühja rõmo läbbi
liigiulgest, ja mõtle ikka, et kahjo ja
hädda pea woib kätte tulla. Teises peus
taer, teises nut. Täanna kuld, hom-
me muld! Eks need olle ühbed tõestised
sannad? — Sepärrast olle iagal aial
nobbe tähhelepannema, mis kahjo woib
sata, ja wahwas, sedda omma joudo
mõda ärrakeelma. Ärra olle moist-
matta, waid moistlik, rõmo kassi-
naste ja targaste piddades, ja ärra
surustelle, kui so kassi hästi päib, sest
homme eht on teine järg jo kões, ja hädda
sulle, kui sa omma holetusse läbbi sedda
saatsid! Olle siisli allati walmis, risti
en-